MARGARET PETERSON

HADDIX

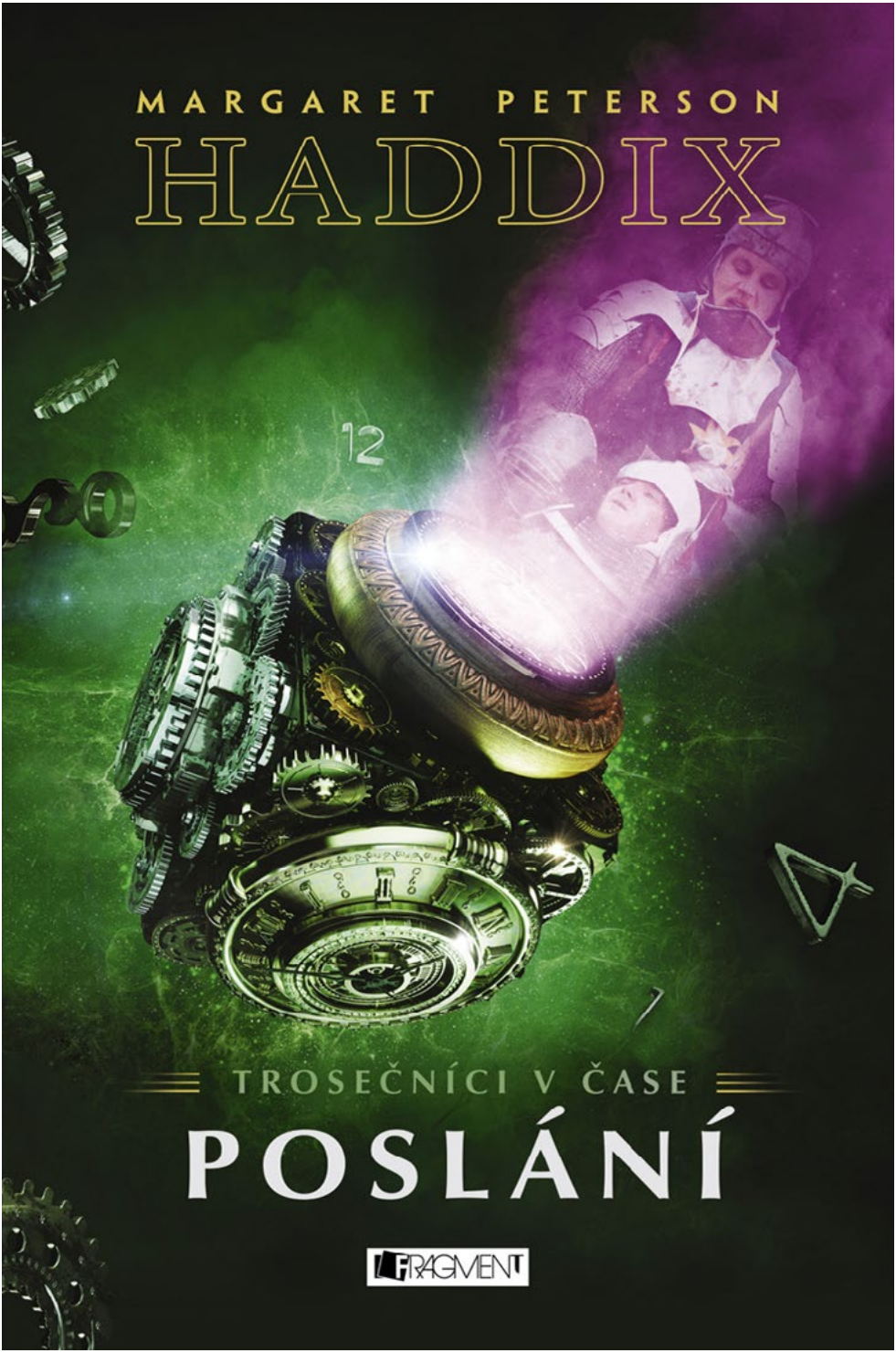

TROSEČNÍCI V ČASE

POSLÁNÍ

FRAGMENT

Trosečníci v čase 2
Poslání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Margaret Peterson
Trosečníci v čase 2 – Poslání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MARGARET PETERSON

HADDIX

TROSEČNÍCI V ČASE

POSLÁNÍ

FRAGMENT

PROLOG

Jonáš padal, řítil se dál a dál nicotou, neexistencí a prázdnem.

„Neee…“ kvílela kolem něj ozvěna hlasu Ú, i když samotný Ú zmizel. Stejně jako ostatní dospěláci. Stejně jako ostatní děcka. Stejně jako všichni a všechno, co znal.

Až na Karlose a Katku.

Jonáš se ke své sestře a kamarádovi přitiskl blíž. V té nejposlednější chvíli se s Katkou lokty zaklesli do Karlosových paží, právě když Karlose odesílali pryč. Jonáš by si přál, aby se mohl držet i rukama – tak pevně, jak by to jen šlo – ale obě měl plné. V levačce svíral taser. A v pravačce měl explikátor.

V tom, co vlastně explikátor je, Jonáš úplně jasno neměl, ale všichni dospělí se tvářili, že je to důležitá věcička. Neměl zrovna moc času dožadovat se nějakého školení, a Ú, Gary ani Hodge by mu stejně neřekli ani slovíčko. Jaký by mu asi taky mohli dát návod? „Takže když zmáčkneš tohle tlačítko, jsme namydlení. A ty vyhraješ.“

No, to určitě.

Na druhou stranu se Jonášovi i bez jakéhokoli vysvětlování podařilo dospěláky odzbrojit. Všechny zbraně nakonec skončily v jeho

rukou. Překazil Garymu a Hodgeovi jejich chamtivé pikle s pašováním dětí. A taky aspoň trochu… narušil plán Ú.

Jenže narušení není to samé co výhra.

„Jonáši, tohle se nemělo stát," ozval se Ú úzkostlivým tónem nahlas a zřetelně z explikátoru. „Do patnáctého století měli odcestovat Karlos a Alex, ty a Katka tam nemáte co dělat. Nemáte právo tam být. Můžete napáchat ještě víc škody. A stejně tak tam nepatří ani explikátor a taser…"

„Na to jsi měl myslet dřív, než jsi odpálil Karlose," vpadl mu do řeči Jonáš. „Měl jsi počítat s tím, že budeme držet spolu."

Jenom díky té podivuhodné vzdorovitosti, kterou s sebou nese puberta, dokázal Jonáš mluvit tak troufale a sebevědomě. Když ale otevíral pusu, mohlo z něj vypadnout úplně cokoli. Dokonce mohl začít i kňourat: „Já chci maminku! Já chci tatínka! Pusťte mě domů!"

Což pořád hrozilo. Ta nicota byla totiž děsivá. A – patnácté století? Vážně Účko řekl „patnácté"? Propadali se teď právě tam?

Jonáš si nedokázal vybavit jedinou věc, kterou by o patnáctém století věděl. V ten okamžik si vlastně nedokázal ani vybavit, jak celé to číslování století fungovalo. Patřily do patnáctého století roky, co začínaly 14, nebo 15?

Na to by pravděpodobně brzy přišel, kdyby se dokázal trochu uklidnit a soustředit. Ale všechny pokusy o soustředění byly tytam, když mu na rameni najednou přistála něčí ruka.

Katčina ruka.

Katka chodila do šesté třídy, jenom o rok níž než Jonáš a Karlos. Od té doby, co nastoupila na druhý stupeň, se z ní stala jedna z těch hloupých uhihňaných holek, které se bavily o svých vlasech,

make-upu a konkurzech na roztleskávačky. Jonáš si ji ale ještě pořád pamatoval jako malou Kačenku, jako tu roztomilou (i když by to nikdy nepřiznal), rozkošnou (ani pod pohrůžkou smrti) sestřičku, která k němu vzhlížela a vždycky, když se bála, ho chytila za ruku, mrkla na něj a důvěřivě zašeptala: „S tebou se mi nic nestane, viď že ne, Jony?“

Něco takového by ji teď Jonáš dobrovolně nenechal udělat ani zanic. Ale její dlaň na jeho rameni mu ten pocit, že je její velký brácha, co ji ochrání, znovu dodala. Jestli on se bál, ona musela být k smrti vyděšená.

„Poslyš, řeknu ti, co máte s Katkou udělat, abyste se mohli vrátit zpátky,“ promluvil Ú napjatě.

Katka na Jonášově rameni zesílila svůj stisk a přitáhla ho k sobě, aby dohromady s Karlosem utvořili kruh. V téměř absolutní temnotě kolem nich jí jen stěží viděl do obličeje, ale zdálo se mu, že ve tváři má jakýsi pokroucený výraz. Brečela snad? Otočila se – ne, vrtěla hlavou a čelist jí vzdorovitě trčela vpřed. Nebrečela. Byla naštvaná. Možná dokonce tak naštvaná, že nemohla ani mluvit.

„To teda ne,“ odsekl Jonáš a podařilo se mu najít hlas, který zněl do puntíku tak divoce, jako se Katka tvářila. „Řekni nám, co máme dělat, abychom se mohli vrátit všichni.“ Vzpomněl si, že prázdnotou nesviští jenom oni tři. Karlos byl ve skutečnosti až druhé děcko, které Ú odpálil do minulosti. První zmizel jiný kluk, který se jmenoval Alex. „I s Alexem,“ dodal Jonáš.

Přítmí kolem nich trochu polevovalo. Zdálo se, že padají přímo k nějakému světlu. Teď už Jonáš zřetelně rozpoznával, jak vděčně se Karlos tváří. Měl pocit, že Karlosovi prakticky dokáže

číst myšlenky: Karlos myslel na to, o kolik by bylo horší, kdyby se nicotou propadal úplně sám.

„Jonáši," namítl Ú, „vůbec nevíš, o čem mluvíš. Některé věci se už daly do pohybu. Karlos a Alex do patnáctého století prostě jít musí."

„Tak potom s nimi jdeme i já a Katka," prohlásil Jonáš. Nevěděl, jak je to možné, ale cítil, jak kolem něj čas uhání a přetáčí se nazpátek. Něco mu říkalo, že na rozhovor s Ú má už jenom několik vteřin. „Co kdyby... co když se nám podaří patnácté století spravit? Dát všechno zase do pořádku? Můžou se s námi pak do jednadvacátého století vrátit i Alex a Karlos?"

Ticho.

Jonášovi žaludek téměř nadskakoval nervozitou. Ruka s explikátorem se mu třásla. Sám nevěděl, o co to vlastně žádá. Teď už ale nebyla cesta zpět.

„Nech nás to zkusit," řekl Jonáš vzpurně. „Nech nás zkusit zachránit Alexe, Karlose i čas. Nebo – nebo –" Usilovně se snažil přijít na nějakou pořádnou výhrůžku. Nebo co? No jasně. „Nebo si dáme fakt záležet, abychom času dali ještě horší nakládačku než Hodge a Gary."

Ticho na druhé straně se prohlubovalo. Jonáš se lekl, že už vyletěli z dosahu nebo že jim došla baterie jako u obyčejného mobilu.

Pak se konečně Ú znovu ozval, slabě, ale pořád srozumitelně.

„Dobrá," řekl znaveně. „Nechám vás to zkusit."

JEDNA

Čekalo je tvrdé přistání. Kolem obličeje Jonášovi proudilo světlo, téměř nesnesitelná záře. Jakási síla, která nemohla být jenom gravitace, s ním škubala a hrozila ho odtrhnout od Karlose a Katky, od explikátoru a taseru, a dokonce i od sebe samotného. Do mysli se mu vypaloval obrázek, jak se mu tělo štěpí na jednotlivé buňky a ty na jednotlivé atomy. A potom se roztříštila i tahle představa a už nedokázal myslet na nic, ani něco vidět nebo slyšet. Jenom cítil, jak skrz něj protéká čas, jak se čas přetáčí, jak tlačí dolů a dolů a dolů…

A pak bylo po všem. Ležel ve tmě a lapal po dechu. Nejasně slyšel, jak Ú ještě říká: „Vítejte v patnáctém století. Hodně štěstí." K těm slovům si ale nedokázal přiřadit žádný kloudný význam. Jako by poslouchal pod vodou nějaké zvuky z úplně jiného světa.

„Doufám, že jste schovaní? Někde, kde vás nikdo nevidí?" Zasyčel opět hlas Ú nervózně. „Nikdo vás nesmí vidět."

„Tma," zamumlal Jonáš. „V bezpečí."

Měl dojem, že jazyk má moc tlustý na to, aby mohl mluvit. Nebo možná moc tenký – skoro nehmotný. Jako by ani neexistoval.

Vedle sebe zpozoroval nějaký pohyb. Někdo se zvedal do sedu.

„Ty bys byl nejradši, kdybychom nevěděli nic, že jo?“ prohlásil Karlos obviňujícím tónem. „Ani slovo jsi nám neřekl o tom, co by bylo dobrý vědět, jestli chceme v patnáctým století přežít.“

Počkat. Jak to, že Karlos v takové situaci zní tak normálně? A tak naštvaně (což bylo pro Karlose právě docela dost normální)? Copak se mu taky netočila hlava? Copak se mu střídavě nezatmívalo a nerozjasňovalo před očima? To snad neměl pocit, že hodí šavli, když se pokusí o jakoukoli náročnější činnost než dýchání?

„Ani jsi nám neřekl, kdo jako máme bejt,“ pokračoval Karlos.

Matně a vzdáleně, asi jako kdyby se snažil vydolovat vzpomínku z doby před několika stoletími – ne, opravil se, *za* několik století – si Jonáš lámal hlavu nad tím, co měl Karlos na mysli. *Kdo jako máme bejt...* Aha, jasně. To, že se ocitli v celé téhle šlamastyce, měla na svědomí partička lidí z budoucnosti, která se proháněla historií a vytrhávala z ní děti vystavené nebezpečí. Bylo by to velmi ušlechtilé a laskavé, kdyby nezačali odnášet také slavné děti, jejichž zmizení neprojde bez povšimnutí. Ú, který se vydával za nepřítele všech neoprávněných hrátek s historií, měl za to, že

celý čas byl právě kvůli těmto záchranným misím na pokraji zhroucení. Společně se svými přívrženci se mu podařilo dopady záchranných výprav zmrazit – zastavit „vlnový efekt“, jak tomu říkali – a vydal se po stopách zmizelých dětí. Byla z toho bitva a nouzové přistání třiceti šesti miminek z minulosti na úplném konci dvacátého století.

Jedním z těch miminek byl právě Karlos.

A dalším Jonáš.

O své pravé identitě ale následujících třináct let neměli ani tušení. Adoptovaly je obyčejné americké rodiny, a tak vyrostli na obyčejném americkém předměstí, hráli videohry a fotbal, sbírali kartičky pokémonů a na příjezdových cestách ke svým domům se trefovali na koš. Neměli nejmenší šanci vědět, že jejich obyčejné životy jsou obyčejné jen proto, že se nacházeli v takzvaném Poškozeném času – čas, který se snažil sám sebe opravit, po tu dobu udržoval obě strany znesvářených cestovatelů z budoucnosti mimo dosah.

Pak ale Poškozený čas skončil. A Ú stejně jako jeho nepřátelé Gary a Hodge okamžitě vtrhli zpět, přičemž obě strany dychtily dokončit to, co začaly.

A to je, milé holky a milí kluci, důvod, proč ležím ve tmě v patnáctém století, pomyslel si Jonáš, jak mu mozek už začínal trochu nabírat obrátky. To „milé holky a milí kluci“ si nejspíš půjčil od někoho z televize.

Od někoho, kdo ještě nějakých pět set let nepřijde na svět.

Jonášovi se najednou zvedl žaludek. Nebyl si jistý, jestli za to mohlo to, že mu konečně došlo, jak je o stovky let

mimo svůj čas, nebo to, že mu smysly začaly fungovat lépe a právě si uvědomil, že patnácté století neskutečně páchne. Obklopoval ho smrad plísně, hniloby a – co to mohlo být, zkažené maso? A tak mu nos přinesl o patnáctém století první nevyvratitelný poznatek: Ať už se tehdy dělo cokoli, nikdo ještě neměl moderní splachovací záchod.

„Kde je explikátor?“ dožadoval se Karlos. Rukama tápal po podlaze kolem sebe. „Ú, koukej mi říct pravdu. Kdo jsem?“

„No, teď jsme v trochu ožehavé situaci,“ vytáčel se Ú. „Právě teď bychom neměli vůbec mluvit, dokud se neujistíte, že nás nemůže slyšet nikdo další…“

Hlas mu zeslábl do chabého šepotu, kterému bylo těžko rozumět. Proč měl Jonáš tolik problémů? Držel předtím přece explikátor v ruce – měl by být schopný Karlosovi říct, kde to udělátko je. Ale dlaně měl tak znecitlivělé, že ani pořádně nevěděl, jestli vůbec něco svírá nebo ne.

Naopak Karlosovi nedělalo žádné potíže šmátrat rukama po kamenné podlaze všude kolem sebe. Napřed šťouchl do Jonáše a pak zřejmě do Katky. Jonáš zaslechl, jak tlumeně sténá, jako by se cítila zrovna tak mizerně jako on.

„Varuju tě, Ú, jestli mi hned teď neprozradíš, kdo jsem,“ soptil Karlos, „začnu řvát tak hlasitě, že mě uslyší i lidi z *vedlejšího* století!“

„Nedělej to,“ prosil ho úpěnlivě Ú. „Prozradím ti to. Jenom buď potichu. Jsi… jsi…“

„Ano?“ poháněl ho Karlos a výhrůžně zvýšil hlas.

„Těžko se mi určuje přesné datum, když jste mi vy tři vzali explikátor, a tím pádem se mohlo něco rozhodit, ale myslím, že se dá nejspíš s jistotou říct – vzhledem k tomu, kam jste měli přistát – že jsi… hm…“

„Tak sem s tím!“

„Myslím, že právě teď jsi král Anglie.“

DVA

„Král?“ zopakoval Karlos. „*Král?* Anglie?“

„Pšt,“ zasyčel na něj Ú. „Nemluv tak nahlas, Karlosi. Chci říct, Eduarde. Tak se jmenuješ doopravdy – Eduard Pátý. Myslím, že oficiálně tvůj titul v té době zní Král Anglie a Francie. Což není úplně přesné, ale –“

„Já jsem král!“ žasnul Karlos.

Byla příliš tma, aby Jonáš viděl, jak se Karlos tváří, a oči mu stejně nějak vypovídaly službu. Ale už jenom podle hlasu mu bylo jasné, že se Karlos kření od ucha k uchu.

„Takže vždycky, když mi táta říkal, že jsem natvrdlej a dutej a k ničemu a… a – vážně jsem král Anglie? A Francie?“ Karlos se zasmál. „To je úžasný!“

Karlosovo nezkrotné veselí Jonášovi cosi připomnělo. Jak se někdo taky chvástal tím, že je král… Ne. Tím, že *chce* být král. Simba z pohádky *Lví král,* když zpívá „Já toužím být brzy král“.

Skvělé, pomyslel si Jonáš. *Mozek se mi už natolik zmátořil, že si vzpomínám na animáky od Disneye. Konečně jsem chytrej aspoň jako průměrný tříletý prcek.*

Ale nedokázal si vybavit příběh *Lvího krále* celý. Něco bylo špatně, když Simba zpíval tu písničku, nějaký zádrhel, kterému to lvíče úplně nerozumělo… Něco ve smyslu jako by nechápalo, že aby se stalo králem, musí napřed zemřít jeho otec.

„Hele, Karlosi…“ začal Jonáš, ale zbytek myšlenky ze sebe nedostal. V tom animáku Simbova otce někdo zabil, že jo? A pokusil se zabít i Simbu?

Co když stát se králem nebyla zase taková výhra?

Než Jonáš stihl svůj mozek a pusu přimět ke spolupráci, aby Karlose nějak varovaly, ve tmě se ozval další hlas.

„Jestli on je král, kdo jsem já?“

Jonáš zamžoural do tmy a jen taktak rozeznal obrys dalšího chlapce, jak sedí u kamenné zdi a opírá se o ni. *Alex,* uvědomil si. Ten druhý kluk, kterého unesli z patnáctého století. Ten druhý kluk, kterého Ú poslal zpět do minulosti.

„Ty jsi jeho mladší bratr. Princ Richard,“ vysvětlil Ú.

Alex vypadal, že si to probírá v hlavě.

„Takže jde o takové to ‚první dědic, druhý pojistka‘, co?“ zeptal se.

„Dalo by se to tak říct,“ souhlasil Ú zdráhavě.

„Co se nám teda stane?“ pokračoval Alex. „Chci říct, stalo – tehdy poprvé?“

„To vám nemůžu prozradit,“ odpověděl Ú. „Pro vás je to ještě v budoucnosti.“

Katka znovu zasténala.

„Můžete být všichni… zticha?“ zamumlala. „Bolí to…“

Jonáš se s úsilím supermana zvedl na rukou. Strašlivě se roztřásly.

„Katko?“ zavolal. „Jsi v pohodě?“

„Ne,“ zaúpěla Katka. „Myslím, že asi umřu.“

„Časová nemoc,“ stanovil Ú diagnózu mírně povýšeným tónem. „Na to se neumírá, ale stejně jako u mořské nemoci nebo nevolnosti z létání si to někdy přeješ.“

„Tak… to… potěš,“ bědovala Katka. „Takhle jste se, kluci, v jednadvacátým století cítili pořád? Že jste mimo mísu? Že jste v úplně špatný době?“

Jonáš se nad tím zamyslel. Nevěděl, kdo z historie má vlastně být – ve stejný den, kdy se o své druhé identitě dozvěděl, se taky hodně bojovalo, řvalo a zoufale přetahovalo o to, kdo má navrch. Nebyl to zrovna ten nejlepší čas na vstřebávání zlomových novinek a uvažování nad jejich důsledky a pokládání správných navazujících otázek. Jestli ale vážně patřil do nějaké jiné doby, znamenalo to fakticky, že celý jeho život byl, no… *mimo mísu*?

„Ne,“ řekl Katce rozhodně, ve stejnou chvíli, kdy Karlos zašeptal: „Aj, tak takhle to bylo,“ a Alex tiše utrousil: „Teď všechno zapadá dohromady.“

„Cože?“ obrátil se na ně Jonáš.

„Pamatuješ?“ řekl Karlos. „Říkal jsem ti o tom. Tehdy ve školním autobuse. Říkal jsem ti, jak se celej život cítím tak nějak mimo, jako bych nikam nezapadal, jako bych patřil někam jinam. Až na to, že nejenom jinam, ale taky do *jindy*…“

„A cítíš se právě teď fakt, ale fakt dobře?“ zeptal se Alex. „Líp než za celý svůj život?“

„To si piš,“ přitakal Karlos. I ve tmě bylo vidět, jak s vervou přikyvuje.

„No, tak to já teda ne,“ zahuhlala Katka. „Já se naopak cítím hůř než kdy jindy. Je to ještě horší, než když jsem měla angínu a mamka mi musela dávat ledové koupele, aby mi srazila teplotu. Horší než střevní chřipka. Horší než –“

„Katko, pořád vám můžu vysvětlit, jak se s Jonášem dostanete zpátky domů,“ přerušil ji Ú z explikátoru, a dokonce i napříč stoletími a navzdory mírně plechovému zvuku z reproduktoru Jonáš v jeho hlase zaslechl vychytralý podtón. Jonáš bezděčně zaťal pěsti a probudil znecitlivělé nervy zase k životu – aha, pořád měl taser i explikátor v rukou. Akorát explikátor byl na omak jiný. Předtím by ho Jonáš popsal jako něco hladkého, naleštěného a stylového: možná jako nějaký futuristický smartphone, malý tablet nebo iPhone. Teď se mu zdálo, že drží něco drsného a nahrubo otesaného.

Tak mám hmat ještě trochu rozhozenej, řekl si Jonáš v duchu. *No a co?*

„*Já* jsem v pohodě,“ ujistil Jonáš Ú. „Já se nikam vracet nepotřebuju. Ale jestli Katka –“

„Já taky. Nikam. Nejdu.“ Bylo působivé, jak Katka i ve svém bezmocném stavu na podlaze dokázala znít tak výhrůžně.

„Jestli je časová nemoc něco jako mořská nemoc, vsadil bych se, že ji to rychle přejde,“ prohlásil Karlos konejšivě.

„Mořská nemoc nikoho netrápí dlouho, když zase dorazíte ke břehu, ne? A my jsme právě přistáli…“ Vydal cosi mezi uchechtnutím a odfrknutím, a v hlase mu zazněl laškovný tón. „Heleď, Katko, až ti zase bude líp, možná přijdeš na to, že se ti patnáctý století líbí a budeš tu chtít zůstat napořád. Možná se budeš chtít stát *královnou* Anglie!“

Tak moment – tady se bavíme o mojí sestře! chtěl zasáhnout Jonáš. Ale Ú promluvil první:

„Ve skutečnosti rozeznáváme dva typy časové nemoci a Katka bez nejmenších pochyb trpí oběma,“ řekl. „Jeden prostě dostanete tehdy, když někam odcestujete v čase – a v Katčině případě bude asi ještě silnější proto, že cestuje poprvé.“

To já taky, chtěl se do toho vložit Jonáš. Až na to, že to nebyla pravda. Vzpomněl si, že on, Karlos i Alex přece už v čase cestovali jako nemluvňata, těsně před tím nouzovým přistáním. Navíc nevěděl, jak přesně si Gary a Hodge cestu naplánovali. Možná že Jonáš jako malé děcko prosvištěl časem skrznaskrz, jestli se „zachránci“ zastavovali v jednom století po druhém, aby postupně vyzvedli všechny děti. Možná na tom byl stejně jako ten kluk, kterého znal ze školy, co obletěl celý svět, ale nic si z toho nepamatoval, protože se to stalo ještě před jeho prvními narozeninami.

„Ten druhý typ časové nemoci na vás přijde, když se nacházíte v nesprávném časovém období,“ pokračoval Ú. „Je to velmi odborné a těžko se to vysvětluje, ale… Myslím, že

vhodné vysvětlení pro děcka z dvacátého prvního století bude tohle. Víte, odkud se berou vaše těla?“

„To nám chceš dát lekci, jak děti přicházejí na svět?“ zavřeštěla Katka. „Teď? Zrovna v takovouhle chvíli?“

Její pobouření jí patrně aspoň na chvíli pomohlo časovou nemoc překonat. Dokonce se i trhavě trochu zvedla z podlahy.

„Ale ne, to ne – možná mám o vašem století poněkud zkreslené představy – měl jsem na mysli *stavební prvky* vašich těl,“ opravil se spěšně Ú.

„Narážíš na to, že ta hmota, z který jsme – atomy uhlíku a kyslíku a tak dál – že to všechno se ve vesmíru povaluje už od velkého třesku?“ ozval se Alex.

„Kleopatra dýchala můj vzduch,“ zamumlala Katka.

„Blouzní!“ zvolal Karlos.

„Ne, má pravdu,“ odbyl ho Alex. „Neslyšel jsi o tom, jak máš v plicích v každým okamžiku aspoň jeden atom vzduchu, kterej byl nejspíš kdysi taky v plicích Kleopatry? Nebo George Washingtona nebo Alberta Einsteina nebo Martina Luthera Kinga nebo kohokoli dalšího, kterého si z historie vybereš?“

„Takže Katka teď prostě dýchá nějakej špatnej vzduch?“ zeptal se Karlos. Jonáš vážně moc dobře neviděl, ale tušil, že si Karlos dřepl vedle Katky a začal jí bušit do zad. „Dostaň ho ven!“

Katka chabě zakašlala.

„Není to jen o vzduchu,“ navázal Ú. „Každičký atom, ze kterého se její tělo ve dvacátém prvním století skládalo, je

v patnáctém století už, dalo by se říct, obsazený. To samé platí i pro Jonáše, který do něj taky nepatří."

„To by pak ale *všichni,* co cestujou časem, byli v jiným období rušiví a mimo," namítl Alex. „A nám s Karlosem určitě v těle běhají taky nějaké atomy z budoucnosti, když jsme v ní třináct let vyrůstali. K čemu to teda vede? Zdvojí se ty atomy, aby mohl jeden a ten stejný být zároveň v mým těle a třeba, nevím, součástí téhle zdi?" Bouchl do kamenné zdi vedle sebe. „Jak by tohle mohlo fungovat? Jak to, že je cestování v čase vůbec možné?"

Ú zůstal chvíli zticha.

„Alexi, historie tě silně podcenila," prohlásil pak. „A to myslím v tom nejlepším slova smyslu." Odkašlal si. „Na tyhle otázky neexistuje odpověď, které byste porozuměli. Ani ty nejchytřejší mozky dvacátého prvního století nemají správnou slovní zásobu, aby cestování v čase pochopily a popsaly, tak jak bych to mohl vysvětlit několika dětem?"

Proti tomu se chtěl Jonáš hned ohradit, ale pak si uvědomil, že Katka se ozve jako první. Nesnášela, když se dospělí oháněli argumentem „Jsi jenom dítě". A taky že už se Katka drápala do sedu a otvírala pusu. Místo slov se ale zase jen rozkašlala, až se téměř začala dusit.

Karlos už se jí boucháním do zad pomoct nesnažil.

„Ehm, Katko, jestli budeš zvracet, otoč se na druhou stranu, ano?" prohlásil. „Nebo jdi trochu dál… Pojď, pomůžu ti."

Karlos s Alexem se patrně snažili Katku zvednout na nohy.

Jonáš si tak trochu přál, aby bylo kolem víc světla a viděl Katce do tváře, protože mu bylo jasné, že na oba kluky právě vrhá vážně nepěkné pohledy.

A Karlos si myslel, že se bude chtít stát jeho královnou… cha! blesklo mu hlavou.

Karlosovi s Alexem se přece jen podařilo dostat ji do vzpřímené pozice.

„Nechte mě být," zavrčela a setřásla je ze sebe. Dopotácela se ke dveřím… Jonáš si až teď – díky tenkému proužku světla, který lemoval jejich obrys – všiml, že z té temné místnosti vedou nějaké veliké dveře. Ohromilo ho, že Katka měla očividně dost síly, aby se chopila kulové kliky a škubla s ní. Se zavrzáním se dveře na několik palců pootevřely.

Katka zalapala po dechu.

„Co tam je?" vyhrkl Karlos a v hlase mu zazněl nádech strachu. S Katčiným zvracením si už zřejmě nikdo starosti nedělal. Dokonce i samotná Katka nejspíš zapomněla, proč se ke dveřím trmácela.

„Mám dojem… mám dojem, že nás Ú poslal do špatné doby," zašeptala Katka, zatímco visela na klice. Ať už ve vedlejší místnosti viděla cokoli, muselo ji to zhypnotizovat.

„O čem to mluvíš?" chtěl vědět Alex. „Cítím se v téhle době dobře."

„Přesně," přidal se Karlos.

Katka se rychle ohlédla přes rameno. I v tlumeném světle, které pronikalo skrz dveře z druhého pokoje, byla znát hrůza v její tváři.

„Ale… vypadá to… že vy oba… vaše původní verze… jste už mrtví," zablábolila.

„Jak to můžeš vědět?" ušklíbl se Alex.

Katka znovu pohlédla do druhé místnosti a naprázdno polkla. Buď teď Jonášovy uši všechny zvuky nadměrně zesilovaly, nebo polkla tak nahlas, že to znělo jako rána z děla.

„Vidím vaše duchy," řekla.

TŘI

Ukázalo se, že se Jonáš na nohy vydrápat dokáže – a to dokonce *rychle.* Ale nebyl si jistý, jestli mu mozek už funguje tak, jak má. Nedávalo by větší smysl od duchů utíkat pryč, a ne k nim?

Pak se přestal o svůj mozek starat. Karlos a Alex se za Katkou ke dveřím nahrnuli taky. Jonáš se tam dostal jako poslední, takže si musel stoupnout na špičky, aby něco viděl. Ve výhledu mu překážela Karlosova hlava, ale ať se Jonáš nakláněl na jakoukoli stranu, pořád nic neviděl. Ztratil rovnováhu a strčil do Katky, která zase ramenem narazila do dveří. Se strašlivým zaskřípěním se pootočily v pantech.

Konečně Jonášovi nic nestálo ve výhledu.

Pokoj za dveřmi byl potemnělý. Pokud si Jonáš dobře všiml, osvětlovala ho jediná svíčka. A jestli se teď dívali na královské bydlení ve stylu patnáctého století, celé odvětví výzdoby interiéru se muselo rozvinout teprve o mnoho let později, v budoucnosti. Na podlaze ležel fádní bezbarvý koberec a ke zdi byla přiražena jediná postel.

Na posteli seděli dva kluci.

Ne, opravil se Jonáš. *Ne tak úplně kluci.*

Kluci by totiž nevydávali takovou nadpřirozenou záři – zatímco tihle svítili skoro stejně jako ta svíčka. Normální kluci by taky nebyli průhlední, ale za těmito chlapci Jonáš dokázal do detailu rozeznat obrysy kamenů ve zdi.

Přitom ale zřetelně viděl i to, jak ti chlapci vypadají: jejich tmavomodré oči, blonďaté kadeře splývající na ramena a podivné černé oblečení, jakýsi komplet složený z kabátku a punčoch, který si Jonáš spojoval se Shakespearem. Chlapci se k sobě vsedě nakláněli a napjatě si něco špitali. Jonáš ale neslyšel ani slovíčko. Jako by sledoval němý film. A po vzoru filmových herců si ani tihle kluci nevšímali svého obecenstva – čtyř děcek, která na ně zírala z opačné strany pokoje.

„Haló?“ odvážil se Alex zaexperimentovat. Ani jeden z chlapců se nepohnul. „Haló?“ zkusil to Alex hlasitěji.

Pořád nic.

„Možná je to tím cestováním v čase,“ přemýšlel Alex nahlas. „Možná nám takhle prostě budou připadat všichni lidi z tohohle století, protože pocházíme z budoucnosti. A možná nás vůbec nemůžou vidět ani slyšet – možná takhle čas sám sebe chrání proti všem těm paradoxům.“

„Ale *my* jsme přece Ú, Garyho a Hodge viděli, když přišli do naší doby,“ namítla Katka. „A vypadali normálně.“

„To jo, no,“ uznal Alex a pokrčil rameny. Zadíval se na tajuplné postavičky na posteli a zarputile dodal: „Tohle ale nejsou žádní duchové. Nic takového jako duchové přece neexistuje.“

Jonášovi však rozhodně jako duchové přišli.

Ale uměl si představit, jak by to muselo být pro Alexe – a Karlose – strašidelné. Jonáš Katku zlehka žďuchl do zad.

„Netrefila ses," prohlásil. „Tohle není Karlosův a Alexův duch. Jsou to jenom… duchové nějakých jiných kluků. Nebo tak něco," uzavřel chabě.

„Vždyť to jsou holky!" tvrdil Karlos a přeskočil mu hlas. „To nevidíte ty kudrny?"

„Holky by na sobě měly šaty," uzemnila ho Katka pohrdavě. „A to jste, kluci, úplně slepí? Kašlete na oblečení a kudrny. Koukněte se jim do obličeje. Jsou to Karlos a Alex!"

Jonáš přimhouřil oči, soustředil se a snažil se nevnímat holčičí účes a ujeté oblečení… Na okamžik se mu zdálo, že nějakou podobnost zahlédl. Pak to ale bylo pryč.

„Jsou mladší než my," poznamenal Alex. „Může jim být tak devět a jedenáct. Nebo deset a dvanáct?"

„Nezapomeňte, že ty lidi, co vás unesli, se vám vrtali ve věku," připomněla Katka. „Udělali z vás zase mimina. Takže nemusíte teď bejt stejně starý jako ti, ehm, duchové."

Poslední slovo pronesla omluvným tónem.

Jonáš najednou pocítil, jak mu někdo chňapl po levé ruce, odpáčil mu prsty z taseru a vytrhl mu ho z dlaně. Než se Jonáš stačil otočit, Karlos už taserem mířil na přízračné chlapce na posteli. Stiskl spoušť.

„To nejsem já!" zařval. „Nejsem!"

Z hlavně vyletěly háčky, ale přízračným Karlosem neškodně prolétly a dopadly na postel. Karlosův a Alexův duch si dál jenom neslyšně špitali, s vážným a napjatým výrazem ve tváři.

„Co se to stalo?“ dožadoval se Ú nervózním hlasem z explikátoru, který Jonáš pořád držel v pravačce. „Co to bylo?“

Alex se uchechtl.

„Karlos právě zkusil taserem odprásknout svýho, ehm, ducha,“ řekl ledabyle. „Moc účinný to nebylo.“

V následujícím okamžiku Jonášovi taser před očima zmizel. Dokonce i háčky na posteli byly tytam. Karlos civěl na svou prázdnou ruku a po tváři se mu rozlil užaslý výraz.

„Hej!“ zaprotestoval. „Jak jsi to udělal?“

„Technologie z budoucnosti se v minulosti nepoužívají,“ řekl Ú a slova cedil skrz zatnuté zuby. „To je jeden z prvních zákonů cestování v čase.“

„Ale *tys* ho právě porušil,“ prohlásil Alex. „Nechat jen tak mizet věci – neřekl bych, že to v patnáctým století uměli.“

„Musel jsem,“ zavrčel Ú a pořád to znělo, jako by měl pevně stisknutou čelist. „Karlos mi právě ukázal, že vám čtyřem se v patnáctém století s taserem nedá věřit.“

Karlos zatínal pěst, jako by pořád ještě nemohl uvěřit, že je taser opravdu pryč.

„Počkej chvíli,“ zamračil se Jonáš. „Jestli umíš jen tak vytrhnout věci z času, proč jsi to neudělal i se mnou a s Katkou?“

Katka, Karlos i Alex zpražili Jonáše pohledem. Ajaj. Nejspíš nebylo úplně chytré upozorňovat na to, jak snadno by si s nimi Ú mohl dělat, co se mu zachce.

„Ve chvíli, kdy jste cestovali časem, by to nebylo bezpečné,“ vysvětlil Ú. „A pak jste mě přesvědčili… Slíbil jsem vám přece, že vás nechám zkusit Karlosovi a Alexovi pomoct.“

Ú teď mluvil konejšivě, jako by je chtěl všechny uklidnit. Jonáš se nemohl rozhodnout, jaký má mít z Ú vlastně pocit. Bylo fajn vědět, že když Ú něco slíbí, platí to. Ale na druhou stranu jim neposkytl zrovna moc informací. A jak mohl Jonáš důvěřovat motivům Ú k poslání ukradených dětí zpátky do minulosti, když bylo docela zřejmé, že k žádnému z nich se historie nezachovala právě laskavě?

„Kdo jsou teda tihle kluci?“ zeptala se Katka. „Jsou to duchové Karlose a Alexe z minulosti?“

Jonáš na okamžik nevěděl, jestli se Ú chystá odpovědět. Pak ale zaznělo: „Jsou to původníci. Ukazují, co přesně by se dělo, kdyby do jejich času nikdo nezasáhl.“

Jonáš přízračné chlapce na posteli pozoroval. Právě společně vstávali – ne, teď si naopak klekali vedle postele. Sklonili hlavu a sepjali ruce.

Modlili se.

Mladšímu chlapci zpod víčka vyklouzla jedna osamocená slza a začala mu stékat po tváři. Otevřel jedno oko, úzkostlivě kmitl zrakem ke svému staršímu bratrovi a pak si slzu rychle setřel, než by si jí bratr stihl všimnout.

„To bych já neudělal,“ ohradil se Alex. Jonášovi nebylo jasné, jestli mluví o modlení nebo o slze.

„No, ale přesně tohle jsi udělal, když historie běžela poprvé,“ řekl Ú. „Přesně tak by ses právě choval, kdyby tě Hodge neunesl.“

Chlapci-původníci byli dál skloněni k modlitbě jako zbožné sousoší.

„Tohle je pěkně divný," otřásl se Karlos. „Dělá se mi z toho husí kůže."

Ú se zasmál.

„Většina lidí reaguje úplně stejně," poznamenal. „To je právě jeden z důvodů, proč jsou moderní zbraně v minulosti zakázané. První cestovatele v čase původníci neuvěřitelně vystrašili a trvalo ještě dobrých deset let, než jsme mohli s jistotou říct, co jsou zač. Cestovatelé v čase obvykle vidí dvě kopie – skutečnou osobu, která vybočila z náležité cesty svého života, a původníka. Což je ještě děsivější."

Jonáš si to zkusil představit. Když Ú přišel do jednadvacátého století, zjevoval se mu jeho, Katčin a Karlosův původník? Průsvitné přízraky, které ukazovaly, jak by všechno vypadalo, kdyby tam Ú nebyl?

Pak si Jonáš uvědomil, že by on ani Karlos ve dvacátém prvním století bez cestování v čase vůbec nebyli. Kde teda Jonášův původník byl? Do jakého období patřil?

Ú mluvil dál.

„V časocestovatelských kruzích máme o původnících takové rčení," pokračoval. „‚Čas ví, jak má plynout.' V samotné podstatě času je zakódovaná jakási houževnatost, která se vše neustále snaží navrátit k tomu, co se mělo stát původně…"

Přízrační kluci-původníci už s modlením skončili a vylezli zpátky na postel. Starší se vážným a smutným pohledem díval na mladšího. A pak si zasunul pravou ruku do levého podpaží a začal levačkou pumpovat nahoru a dolů.

„Vážně dělá to, co si myslím?" poznamenala Katka.

„Myslíš dělat zvuky, jako když prdíš?“ uchechtl se Jonáš.

„Kluci!“ odfrkla si Katka.

Mladší chlapec se na posteli začal tiše smát. Starší se k němu přidal.

Snaží se bráchu rozveselit, uvědomil si Jonáš. *Musel si všimnout, že brečel.*

„Čekala bych, že patnácté století bude plné *dvorného* chování,“ dopálila se Katka. „Rytířů, vznešených dam a tak podobně. Ne kluků, kteří se chovají stejně hloupě jako vždycky!“

„Hele, dej si pohov, Kateřino,“ usadil ji Jonáš.

Alex si jich nevšímal. Protlačil se kolem Katky a vstoupil do pokoje. Pohyboval se pomalu, jako by každý krok mohl být nebezpečný. Když se dostal až k posteli, zvedl jednu ruku a mávnul s ní napřed skrz rameno původníka staršího chlapce a pak skrz paži mladšího.

„Páni,“ vyjekl Alex hlasem plným úžasu. „To je…“ Otočil se zpátky k ostatním. „Pojďte sem a zkuste si to.“

Karlos se už mezitím také vydal k oběma původníkům. Způsob, jakým se pohyboval, připomněl Jonášovi můry zoufale se třepotající směrem k plameni nebo – jak se to jmenuje, lumíci? – ta zvířátka, která bezhlavě půjdou za sebou klidně i přes okraj útesu. Jonáš cítil, že musí jít dopředu taky, i kdyby jen kvůli tomu, aby Karlose ochránil. Katka vedle něj zavrávorala.

„Natáhni ruku,“ pokynul mu Alex. „Jaké to je?“

Nezdálo se, že by to předtím Alexe nějak bolelo, a tak Jonáš ruku poslušně prostrčil skrz hrudník obou přízračných chlapců.

Nebylo to ničím zvláštní. Cítil se stejně, jako by mávl rukou do prázdného prostoru. A původníci chlapců si patrně vůbec ničeho nevšimli. Teď do sebe strkali a pořád se neslyšně smáli.

„No a?“ řekla Katka, když skrz původníky taky švihla rukou.

„Nepřijdou vám každý jiný?“ zeptal se Alex. „Zdá se mi, že tenhle je takový… skutečnější.“ Ukázal na mladšího chlapce, který měl stejné klenuté obočí a skobovitý nos jako on.

„Kdepak, to spíš tenhle,“ prohlásil Karlos. Stál vedle staršího chlapce, který zrovna pozvedl pravou ruku, aby podpořil význam něčeho, co svému bratříčkovi říkal. Jonáš zatoužil umět odezírat ze rtů, aby se dozvěděl, o čem přesně mluví.

Karlos se ale staršímu chlapci nedíval do obličeje. Místo toho natáhl svou pravačku, aby s pravou paží chlapce splynula. Jako ve snách roztáhl prsty, aby každý z nich zapadl do úplně stejného místa, jako měl prsty chlapcův původník. Karlos měl větší dlaň a delší prsty, ale všechny rozdíly se setřely, jakmile se ruce propojily.

„Ty kráso,“ vydechl Karlos s omámeným výrazem ve tváři.

A pak si sedl, nohy se mu překryly s nohama původníka, hruď zapasovala do jeho hrudi a tvář se spojila s jeho tváří.

V tom okamžiku původník přestal zářit.

A Karlos zmizel.

ČTYŘI

„Karlosi!“ zaječela Katka.

Karlosův obličej sebou trhl a na chvilku se oddělil od obličeje původníka.

„Jsem v pohodě,“ ujistil je. „Nebojte se. Tohle je fakt hustý!“

Pak se zaklonil a znovu se vpil do původníkových obrysů.

Tentokrát si Jonáš všiml, že Karlos nezmizel úplně. Pořád slabě rozeznával jeho modré džíny a mikinu s nápisem Ohio State a tenisky od Nike, jak se rýsovaly bok po boku s původníkovým kabátkem, punčochami a skřítkovskými botami. A v chlapcových blonďatých kadeřích Jonáš zahlédl Karlosovy kratší vlasy. Dokonce i Karlosova tvář byla jakási směsice jeho vlastního rozjásaného úžasu a původníkova vážnějšího výrazu. Jonáš nechápal, jak může mít před očima dvě různé věci na naprosto stejném místě a v naprosto stejný čas, ale přesně tak tomu bylo.

„To je jako ty zrcadla,“ zašeptala Katka.

„No jasně,“ zamručel Jonáš. Přesně věděl, jaká zrcadla měla na mysli. Jednou, když byli na prázdninách, je rodiče vzali do

vědeckého muzea, kde vystavovali dvojici speciálních polopropustných zrcadel postavených zády k sobě, takže když si dva lidé sedli každý na jednu stranu, mohli při správně nastaveném světle vidět, jak jejich obličeje vypadají smíchané dohromady. Katka se toho nemohla nabažit a nutila úplně cizí lidi, aby si sedali naproti ní. „Takže takhle bych vypadala, kdybych byla Afroameričanka… A takhle bych vypadala jako Asiatka," brebentila. Když ji rodiče konečně odtáhli pryč, právě kula plán: „Až se zamiluju a budu se chtít vdávat, vezmu svýho přítele sem, abychom viděli, jak budou vypadat naše děti…"

„A *ty* snad vypadáš jako mamčin a tátův obličej, složené dohromady?" vypálil tehdy Jonáš nerudně.

„Moje velké uši po mně naštěstí nezdědila," zavtipkoval táta, zatímco mamka na Katku varovně zavrtěla hlavou a vzala si ji stranou. Jonáš ani nemusel zaslechnout slova jako „Jonáš… citlivé… adopce", aby mu bylo jasné, o čem to kárání je. A to přitom na to, že je adoptovaný – a že se nikdy nedozví, který rys zdědil po kterém ze svých biologických rodičů – předtím ani nemyslel. Prostě mu jenom přišlo, že se Katka chová hloupě.

Každopádně sledovat Karlose a jeho původníka bylo jako dívat se na dokonalé provedení těch zrcadel, takové, které dva lidi zkombinovalo beze zbytku.

Původník/Karlos začal svého mladšího bratra poplácávat po zádech.

„Věru," prohlásil původník/Karlos a z úst mu zazněl silný a důrazný hlas. „Náš otec by na nás byl hrd, pakliže si uchováme kurážnost. A Bůh nás odmění za naši odvahu."

Ve skutečnosti původník/Karlos neřekl úplně přesně tohle. Jonáš si myslel, že tohle slyšel, ale slova byla zkreslená a vyslovená prapodivně.

Král Anglie přece bude mít britský přízvuk, připomněl si Jonáš v duchu. Ale ani to mu nepřipadalo jako dostatečné vysvětlení.

„Vážně takhle lidi v patnáctým století mluvili?“ zeptala se Katka. „Je tohle nějaká anglosaština nebo co?“

No jasně, pomyslel si Jonáš. *Přízvuk z jiný země a jiný* doby.

„Ve skutečnosti v téhle době lidi mluvili jazykem, kterému říkáme střední angličtina, a pomalu přecházeli k prvním podobám moderní angličtiny,“ ozval se Ú tiše z explikátoru v Jonášově ruce.

„Nemůžeš nám zařídit překlad?“ požadovala Katka.

„To, co jste právě slyšeli, už překlad *byl,“* odpověděl Ú. „Explikátor všem cestovatelům v čase překládá automaticky. Jinak byste pravděpodobně nerozuměli ani slovo.“

„‚Věru‘? To má bejt překlad?“ zavrtěl Jonáš nevěřícně hlavou.

„Explikátor překládá jenom do nejbližšího možného období, které vám bude srozumitelné. Cestovatelé v čase nesmí zapomínat, že jsou na místě, kam nepatří,“ vysvětlil Ú. „Nečekejte, že krále Eduarda Pátého uslyšíte v jeho náležité době a na jeho náležitém místě křičet: ‚To je pěkně na houby, kámo!‘“

„*Karlos* by tohle klidně řekl,“ poznamenal Jonáš a nervózně pozoroval obličej svého kamaráda prolnutý s obličejem královského původníka.

„Ticho!“ sykl Alex. „Teď mluví ten druhej kluk…“

Odpověď mladšího chlapce ale byla němá, protože byl pořád jenom přízračný původník.

Karlos na okamžik odtrhl tvář od obličeje svého původníka a vyhrkl: „Taky si to zkuste, lidi!“

Katka si původníkovi mladšího chlapce sedla do klína. Na Jonáše to udělalo dojem – nebyl si jistý, jestli by sám chtěl být takhle odvážný.

Jenže Katka s původníkem nesplynula tak jako Karlos. Bylo legrační pozorovat, jak moc se snažila a jak moc jí to nešlo: když se původník nahnul dopředu, nahnula se taky, ale o vteřinu později. Nebo když původník mávl rukou, Katka se snažila držet tempo, ale zvedla ruku právě ve chvíli, kdy už ji původník zase dával dolů.

Původník vstal a odkráčel.

Katka opičení vzdala.

„Tohle moc nefungovalo,“ zamumlala a vrhla na Karlose, který se pořád pohyboval se svým původníkem v naprostém souladu, závistivý pohled.

„To proto, že s tím původníkem nemáš nic společnýho,“ prohlásil Alex. „Nejste jeden a ten samý člověk.“

„Jo, vážně?“ odfrkla si Katka. „Tak to zkus ty.“

Alex to ani zkoušet nemusel. Zrovna v tu chvíli totiž původník prošel místem, kde stál. A jako by se potkaly dva magnety, které k sobě okamžitě přilnuly, Alex se svým původníkem splynul stejně dokonalým způsobem jako Karlos.

Původník/Alex pokračoval v chůzi až k oknu na vzdálené

straně pokoje. Opřel se lokty o masivní kamennou zeď a vyklonil se.

„Bůh žehnej matce, jež našla útočiště ve Westminsterském opatství," řekl plačtivým, líbezným hlasem.

Jonáš se po špičkách přikradl původníkovi/Alexovi za záda – přišlo mu, že jít po špičkách se prostě hodilo. Z vysokého okna bylo vidět stěží víc než jen inkoustově černou tmu. Bylo to podobné jako na skautském táboře uprostřed lesů, míle od pouličního osvětlení. Počkat – nebylo támhleto světýlko u země pochodeň?

Vždyť jo, uvědomil si Jonáš. *Žádná elektřina. Vevnitř ani venku.*

Všechna ta bezbřehá temnota byla nějakým způsobem děsivější než časová nemoc, děsivější než bratři původníci, mnohem děsivější než pozorovat Karlose a Alexe, jak splývají se svými já z minulosti. Tohle bylo *skutečné.* Tohle nebyly jenom nějaké zatraceně dobré speciální efekty ani zábavní televizní show, kde za chvilku zpoza skryté kamery vyskočí někdo jako Ashton Kutcher a zařve: „A máte to! Napálili jsme vás!"

Na druhé straně pokoje něco zarachotilo. Jonáš si teprve teď všiml, že do místnosti vedou ještě další dveře kromě těch, kterými za původníky sami prošli dovnitř. Rachotila klika právě na těch druhých dveřích.

Někdo se chystal vstoupit.

„Měli bychom se schovat!" zasyčel Jonáš.

Od okna to měl k prvním dveřím a k úplně temnému pokoji za nimi, kde na začátku přistáli, pět kroků. Jonáš tu vzdálenost překonal obdivuhodnou rychlostí. Pak se otočil na

patě a zahlédl Katku, jak se cpe pod postel. Alex a Karlos se však ani nepohnuli. Zůstali spojení se svými původníky, Alex u okna a Karlos na kraji postele.

Jonáš zvažoval, jestli má ještě zasprintovat zpátky a odtáhnout do bezpečí aspoň Alexe, ale už na to nebyl čas. Dveře se otevřely.

Na prahu stála nějaká dívka.

„Velevážení sirové," řekla – nebo něco na ten způsob – a udělala pukrle, až se jí jednoduchá, hrubě tkaná sukně poskládala po podlaze. „Přišla jsem pro váš podnos."

„Jiný služebník již podnos odnesl," prohlásil tandem Karlos/původník bohorovným tónem jako král. „Připozdilo se. Můj bratr mohl přece již spáti."

„Možno vám dnes v noci raději nespati," řekla dívka a mrkla na oba chlapce.

Pak z pokoje vycouvala a zavřela za sebou dveře.

Jonáš ještě se zatajeným dechem počkal ve svém úkrytu. Když se nic dalšího nepřihodilo, odvážil se vystoupit ven a zašeptal: „To snad Karlose a Alexe *neviděla?* Vždyť se dívala přímo na ně! A co mělo znamenat to mrkání? Proč by ti původníci neměli spát?"

Katka se vykutálela zpod postele.

„Neviděla jsem ani ň," postěžovala si. „Kdo to byl? Co myslíš tím mrkáním?"

Jonáš spoléhal na to, že u Karlose a Alexe najde oporu – mrkala přece přímo na ně, takže museli všechno dobře vidět. Ale možná si to všechno jenom představoval. Nejspíš i to, že

ten rozhovor plný starobylých slov s podivným přízvukem dává smysl. Karlos a Alex všemu nejspíš rozuměli mnohem lépe, když to byla jejich rodná doba.

Jenže Karlos ani Alex nejevili žádné známky toho, že by Jonáše s Katkou slyšeli. Pořád byli úplně ztotožnění se svými původníky.

„Přistup," pokynul Karlos/původník a dlaní poplácal povlaky vedle sebe. „Stěží půle léta minula, avšak tato noc bude dlouhá. *Ty* bys spáti měl. Já nad tebou budu bdíti."

Alex/původník se neochotně odtrhl od okna.

„Dobrou noc, matko," řekl ještě a poslal do tmy vzdušný polibek.

Přešel pokoj a schoulil se na postel vedle svého bratra.

„Karlosi? Alexi?" zavolal Jonáš a do hlasu se mu vkradl podtón narůstající paniky. „Vylezte z nich ven!"

Mohla za to taky jeho představivost, že se mu podoby původníků zdály čím dál tím výraznější, zatímco obrysy Karlose a Alexe ztrácely na síle? Jonáš už nedokázal rozeznat ani ty důvěrně známé fajfky loga Nike na Karlosových teniskách, ani rozcuchaného Einsteina na Alexově tričku.

„Budeme je muset vytáhnout silou!" vykřikla Katka.

Popadla Karlosovu/původníkovu paži a začala s ní cloumat.

„To nemůže vyjít," namítal Jonáš.

Ale ono to vycházelo. O chvilku později už Karlos sklouzával z postele a nechával původníka za sebou. Katka nicméně tahala až moc silně – Karlos přistál na ní a oba se skáceli na podlahu.

„*Takhle* se mi odvděčuješ za to, že jsem tě zachránila?“ zavtipkovala Katka a odstrkávala ho. Pak si vedle něj dřepla, omotala ho rukama a přitáhla do těsného objetí. „Ty jo, Karlosi, měla jsem takový strach – bála jsem se, že jsi možná zmizel nadobro.“

Karlos na ni mžoural, jako by byl zmatený na nejvyšší míru. Posadil se a pohledem kmitnul ke svému původníkovi a pak zpátky na ni.

„Karlosi?“ řekla Katka a sedla si znovu na paty. „Jsi v pohodě?“

„Ehm,“ zahuhlal Karlos. Zatřásl hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit. „To bylo dost divný. Když jsme byli dohromady, připadal jsem si, jako bych měl jeho mozek. Napadaly mě i jeho myšlenky!“

„No tak o čem teda král Anglie přemýšlí?“ zeptal se Jonáš. Chtěl to všechno obrátit ve vtip. Nelíbilo se mu, jak vážně Karlos zní. Nelíbilo se mu, že je on sám pořád tak vystrašený, i když už byl Karlos ze svého původníka zase venku.

Karlos k Jonášovi vzhlédl. Tvář měl vážnou jako nikdy dřív.

„Není si jistej, jestli králem zůstane,“ odpověděl Karlos bez špetky humoru. „Myslí si, že se ho jeho strýc chystá zabít.“

PĚT

„To ne!“ zalapala po dechu Katka.

„Co jiného však mohli jste čekati?“ zeptal se Karlos. Oči se mu mírně vyvalily z důlků. Zarazil se, praštil se dlaní ze strany do hlavy a zkusil to ještě jednou. „Chci říct, co jste si jako mysleli, že se bude dít? Neposlouchali jste, jak Ú a Gary a Hodge říkali, že v historii jsme všichni byli ohrožené děti? Je docela jasný, že nám ty únosy zachránily život. Takže, když nás poslali zpátky, znamená to…“ Do očí se mu vloudil nepřítomný výraz. Zrak neupřel ani na Katku, ani na Jonáše, ale směrem k temnému oknu na opačném konci pokoje. „Znamená to, že musíme umřít.“

Jeho slova podbarvovala hořkost, ale tvářil se zvláštně, poklidně. Smířeně.

Jonáš si dřepnul vedle svojí sestry. Natáhl ruku, chytil Karlose za rameno a začal s ním prudce cloumat.

„To neříkej,“ doprovázel to slovy. „Účko slíbil, že nám dá šanci zachránit historii *a zároveň* i tebe s Alexem. Copak jsi to neslyšel?“

„Slyšel," odpověděl Karlos a pořád byl tak nesnesitelně vyrovnaný. „Ale slyšel jsi ty, že by nám říkal, jak to máme udělat?"

„Já…" Jonáš si uvědomil, že explikátor pustil na zem, když se Karlosovi sápal po rameni. Začal rukama po tmavé podlaze tápat, aby ho znovu našel. Prsty mu přejely přes něco podobného tenkému oblázku, asi takovému, kterým byste na jezeře hodili žabku. „Ú?"

„Ano?"

Hlas se bez nejmenších pochyb ozval právě z toho kamínku.

Aháááá, řekl si Jonáš v duchu, *explikátor má takovou chameleoní funkci. Vždycky se snaží zapadnout do toho období, ve kterým právě je.*

Skutečnost, že zapadnutí do patnáctého století se rovnalo imitaci kamene, nebyla zrovna moc uklidňující. Jonáš by mnohem radši měl před sebou tlačítka, udělátka a vymoženosti, bzučení a vrnění nejmodernějších technologií.

„Docela by se nám hodilo nějaké info," prohodil Jonáš. „A rada. Chystá se Karlosův strejda – teda strýc Eduarda Pátýho – chystá se ho zabít? Co máme dělat?"

„Nemůžu vám prozradit budoucnost," řekl Ú.

„To přece není žádná budoucnost! Je to minulost!" vybuchl Jonáš. „Už se to přece stalo!"

„Z vašeho pohledu ještě ne," mírnil ho Ú.

Jonášovi se zachtělo kamínek mrsknout z okna. Vážně měl sto chutí to udělat.

„Nemám v úmyslu na vás být zlý," pokračoval Ú, „jenom

nechci, aby kohokoli z vás upálili na hranici jako čarodějnici nebo černokněžníka za to, že jste věděli příliš mnoho."

Bylo upalování na hranici jednou z těch věcí, které byly v patnáctém století na denním pořádku? Jonáš se zachvěl a byl rád, že ho Ú nemůže vidět.

„Nikdo z vás nemá pro cestování v čase výcvik," navázal Ú. „Musíte si dávat pořádný, ale pořádný pozor."

„Co kdybychom už o Eduardovi Pátém všechno věděli?" dohadoval se s ním Jonáš. „Co kdybychom se o něm už všechno naučili ve škole?"

„A naučili?" zeptal se Ú.

„Ne," musel Jonáš uznat. Jediný anglický král, na kterého si Jonáš ze školy vzpomínal, byl Jiří III., ten, co vládl za americké revoluce. Žádné zdanění bez zastoupení a tak dál. Ale to stejně bylo v roce, kolik… 1776? Hodně dlouho po patnáctém století.

„Jiří Třetí!" vyhrkl Jonáš udýchaně. „A – a královna Alžběta. Princ Charles. A William a Harry. Vidíš, budoucnost už stejně znám. Nejspíš to jsou Karlosova praprapra – tisíckrát pra – pravnoučata, že jo?"

„To asi těžko, jestli umřu ve dvanácti," poznamenal Karlos tiše.

Aj.

„Jonáši," ozval se Ú opět přísným hlasem. „Pořád vás s Katkou můžu z patnáctého století vytrhnout, když budu muset. Když nepřestanete dělat problémy."

„Proč nejdeme taky vyndat Alexe z jeho původníka a neposlechneme si, co nám k tomu poví on?" navrhla Katka rychle.

Obrátila oči v sloup a zamračila se na Jonáše, což byl jeden z těch otravných holčičích pohledů, který říkal: *Kluci! Copak vůbec nemyslí, než něco vypustí z pusy?*

Už jen kvůli tomu nechal Katku, ať se s Alexem vypořádá. Když se chovala tak nadutě, ať si ho vytáhne sama.

Katka začala Alexe tahat za ruku, ale patrně jí dělal větší obtíže než Karlos. Možná Jonáše oči mátly, ale vypadalo to, jako by Katce prsty projížděly přímo skrz Alexovu paži.

„Nemohl by mi… někdo… píchnout?“ hekala.

Jonáš se neochotně zvedl a postavil se k ní vedle Alexe/původníka. Zatlačil Alexovi do zad. Byl to vážně divný pocit – moc studený a moc horký, moc pichlavý a moc lepkavý a všechno zároveň a dohromady.

„Časová nemoc,“ zamumlala Katka. „Já…“

„Ukažte,“ prohodil Karlos. Ještě vleže cuknul Alexovi s nohou. Alex ze svého původníka vyklouzl nohama napřed a praštil se hlavou o podlahu. Jonáš následně spadl dopředu, projel přímo skrz původníka a bradou třískl do okraje postele.

Matrace z patnáctého století byly oproti matracím z jednadvacátého století mnohem tenčí, takže moc netlumily. Jonáš narazil vážně tvrdě. Spodní čelist se mu prudce scvakla s tou horní a kolem hlavy se mu roztančily hvězdičky. Když se mu zrak zase srovnal, všiml si, že Katka spadla na opačnou stranu a ramenem se uhodila o kamennou zeď.

Jestli budeme takhle pokračovat, nikdo z nás patnáctý století nepřežije, proběhlo Jonášovi hlavou. Po zádech mu přeběhl mráz, který s bolestí v čelistech neměl nic společného.